

12. Tanulmány

Egyházszervezet és egység

December 15., szombat délután

A kegyelemidő utolsó óráiban, amikor minden ember sorsa nemsokára örökre eldőlt, a menny és föld Ura az eddigénél élénkebb tevékenységet vár el egyházától. Az Úr Jézus Krisztus saját választottainak tartja, és a földön mindenkinél jobban kedveli azokat, akiket drága igazságának ismerete feloldott megkötöttségükből, és várja, hogy megdicsőítsék Őt, aki a sötétségből csodálatos világosságra hívta ki őket. Az áldásokat, amelyekben olyan gazdagon részesülnek, meg kell osztaniuk másokkal is. A megváltás jó hírének el kell jutnia minden nemzethez, nemzetséghez, nyelvhez és néphez.

Az ősi próféták látomásai szerint a dicsőség Ura a második advent előtti sötétség és hitetlenség napjaiban különleges fényt hint egyházára. Az Igazság Napjaként megjelenik egyházában, „és sugarai gyógyulást hoznak” (Mal 3:20). Minden igaz tanítvány befolyása erőt adó, bátorító, segítő, gyógyulást hozó legyen! – *Próféták és királyok*, 716. o.

Amikor a gyülekezet megérti, hogy minek kell végbemennie a világban, a tagok tusakodni fognak azokért, akik nem ismerik Istent, vagy lelki tudatlanságukban nem képesek felfogni a jelennek szóló igazságot. Minden tettünket önfeláldozásnak és önmegtagadásnak kell átszönie! Vigyázzunk és imádkozzunk, hogy életünkben semmilyen következetlenség ne legyen! Nem mulaszthatjuk el bemutatni másoknak, hogy az imában való vigyázás azt jelenti, hogy imáinkat Istennél hagyjuk, hogy megválaszolhassa azokat. – *Szemelvények*, 1. köt., 116. o.

Aki Jézus Krisztusban, mint személyes Megváltójában hisz, az Úr munkatársának kell válnia, végtelen szeretettel kapcsolódni az Ő szívéhez, az önmegtagadás és a jótékonyság munkájában együtt kell munkálkodnia vele. Akinek Krisztus kinyilatkoztatta megmentő kegyelmét, az Krisztus cselekedeteit cselekedve kötődik az Üdvözítőhöz. Isten felszólítja azokat, akikért végtelen áldozatát meghozta, hogy a mennyei jótékonyság cselekedeteiben csatlakozzanak Őhöz.

Jézus felment a mennybe, követői azonban még a földön vannak. Egyháza, amelyet az Ő szeretők alkotnak, szavakban és tettekben önzetlen szeretetről és jóindulatról, Krisztus szeretetének a kifejeződéseiről tegyen bizonyosságot. Gyermekei a kereszt hordozása és az önmegtagadás által szórják a szeretet elvét mindazok szívébe, akik még nem ismerik személyes tapasztalat által a Megváltót. – *Egészségügyi missziómunka*, 415. o.

December 16., vasárnap

Az Úr nem fogja könnyen megengedni, hogy a Krisztusban élő emberek az ellenséghez csatlakozzanak. Egyetlen reményük az Isten parancsolatai iránti engedelmisség. Ez az evangélium visszhangzott korszakokon át egészen napjainkig.

Krisztus mindenkit hív: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelteketek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelketeknek. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.” (Mt 11:28–30) Hívása évezredekken át jól érthetően hangzott a világban uralkodó zűrzavar és félreértések közepette. Isten nem mond le az emberről anélkül, hogy ne tenne meg mindent visszaszerzése érdekében. Krisztus szolgálatának célja, hatalmának működési területe és mindent átfogó irgalma határtalan. – *Istennel ma*, 24. o.

Amikor próbák szorongatnak, amikor csüggedés és sötét hitetlenség uralkodik értelmünkön, mikor önzés alakítja tetteiteket, akkor nem érzitek, hogy Istenre, akaratának mély és alapos ismeretére van szükségetek. Nem ismeritek, és nem is ismerhetitek akaratát, míg magatoknak éltek. Jó szándéokra és elhatározásaitokra támaszkodtok, és életetek végösszege nem más, mint elhatározások születése, de meg nem valósítása. Arra van szükségetek, hogy meghaljatok magatoknak, ne ragaszkodjatok énetekhez, hanem adjátok át magatokat Istennek. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 542. o.

Sokan nincsenek tudatában állapotuknak és a rájuk leselkedő veszélyeknek. Sok minden van Megváltónk munkájának természetében és módjában, ami idegen mindenfajta földi elgondolástól, és szemben áll az emberi szív büszkeségével. Krisztus azt várja, hogy teljesen hagyatkozzunk Őrá, bízunk szeretetében és bölcsességében.

Hízeleghetünk magunknak, mint Nikodémus, hogy jellemünk kifogástalan, és nincs szükségünk Isten előtti megalázkodásra, mint a közönséges bűnösöknek – mégis meg kell elégednünk azzal, hogy pontosan ugyanúgy léphetünk be az életbe, mint a legelvetemültebb bűnösök. Le kell mondanunk saját igazságunkról, és könyörögnünk kell, hogy Krisztus tulajdonítsa nekünk az Ő igazságos tetteit. Azért, hogy erőnk legyen, teljesen Krisztusra kell támaszkodnunk. Énünknek meg kell halnia. El kell ismernünk, hogy minden, amink van, az isteni könyörület kimondhatatlan gazdagságából származik. Ez legyen szívünk fohása: „Ne nekünk, Uram, ne nekünk, hanem nevednek szerezz dicsőséget, kegyelmed és hűséged szerint.” (Zsolt 115:1)

A valódi hitet szeretet követi, a szeretetet pedig engedelmisség. A megtért ember minden ereje és szenvedélye Krisztus uralma alá kerül. A Lélek megelevenítő hatalom, Isten képmására alakítja át azokat, akik befogadják. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 219. o.

December 17., hétfő

Egy alkalommal János vitába keveredett testvéreivel, hogy közülük vajon ki a legnagyobb? Nem akarták, hogy szavaik a Mester fülébe jussanak, ám Krisztus a szívükben olvasva felhasználta az alkalmat, hogy az igazi alázatosságra oktassa őket. (...) „És leülvén odaszólítá a tizenkettőt, és monda nékik: Ha valaki első akar lenni, legyen mindenek között az utolsó és mindeneknek szolgálja.”

Akiket Krisztus Lelke áthat, azokat nem készítheti a becsvágy, hogy testvéreik felett uralkodjanak. Akik saját szemükben csekélyek, csak azok nagyok Isten színe előtt. (...)

Mily drága tanítás ez Krisztus minden követője számára! Akik a kötelezettségeket elhanyagolják, amelyek közvetlenül az életük útján adódnak, és elmulasztják az udvariasság, nyájasság, szeretet és irgalmasság gyakorlását akárcsak egyetlen kis gyermekkel szemben is, azok Krisztus iránti kötelezettségeiket hanyagolják el. János átérezte ennek fontosságát, és igyekezett azt hasznosan megvalósítani. – *Megszentelt élet*, 55–56. o.

Megváltónk földi élete korántsem volt a kényelemnek, az önérdeknek szentelt élet, ő, nem – állandóan szent buzgalommal és komolysággal fáradozott az elesett emberiség megváltásán. A betlehemi jászoltól kezdve a golgotai keresztségig az önmegtagadás útját járta; sohasem húzódozott a nehéz munkától, a fárasztó utazástól, valamint a kimerítő gondtól és fáradtságtól sem. Ő mondta: „Az embernek Fia nem azért jött, hogy néki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért.” (Mt 20:28) Ez volt életének legfőbb célja. Minden más csak ezután következett, és ennek volt alárendelve. Isten akaratának teljesítése és művének befejezése képezte ételét és italát. Az önzés és önérdek távol állt munkájától.

Hozzá hasonlóan mindazok, akik Krisztus kegyelmében részesültek, készek az áldozatokra, hogy mások is részeseivé lehessenek ezen mennyei adománynak. Minden tőlük telhető megtesznek, hogy általuk embertársaik élete javuljon. Az igazán megtért szívnek ilyen

lelkület a gyümölcse. Amikor Jézushoz jön valaki, az a vágy ébred szívében, hogy másokkal is tudassa, milyen becses barátot talált Jézusban; ilyen megmentő és megszentelő igazság nem maradhat elrejtve a szívben. Ha Krisztus igazságát öltöttük fel, és Lelkének öröme tölt be bennünket, lehetetlen, hogy azt elhallgassuk. Ha Istennek jóságát láttuk és éreztük, másoknak is beszélnünk kell erről. – *Jézushoz vezető út*, 78. o.

Munkálkodása során [a mennyei Felség] az elesettek, szegények, kétségbeesettek és ínségesek közt forgott. Pedig Ő volt a megtestesült kifinomultság és tisztaság; élete és jelleme valóban magasztos volt; mégis munkássága során nem a hangzatos címeket viselő, nem a világ legmegtiszteltebb emberei között találjuk, hanem a lenézettek és az ínségesek társaságában. Azért jöttem, mondta az isteni tanító, hogy mentsem az elveszettet (Máté 18:11). (...) Mióta nagyobb a szolga az uránál? Urunk példával járt előttünk, és nekünk is megparancsolja, hogy kövessük Őt. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 467. o.

December 18., kedd

Pál igen jól tudta, hogy komoly veszedelmek leselkednek az egyházra. Tudta, hogy mindazoknak, akiket a gyülekezetek vezetésével megbíznak, hűséges és lelkiismeretes munkát kell végezniük. Ezért írta Timóteusnak: „Kérlek azért az Isten és Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat az ő eljövetelekor és az ő országában. Hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas, alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással.” (2Tim 4:1–2)

Ilyen ünnepélyes felhívás a buzgó és hűséges Timótheushoz élő bizonyítéka az evangélium prédikátora fontos és felelősségteljes munkájának. Pál Isten ítélszéke elé idézi Timótheust, és meghagyja neki, hogy az igét – nem emberek szavát és rendeletét – hirdesse; legyen felkészülve bizonyosságot tenni Istenről, bárhol kínálkozik alkalom: akár nagygyűléseken, akár kicsiny körben; úton vagy családi tűzhelynél; barátok vagy ellenségek előtt; biztonságban vagy nehézségek, veszélyek, gyalázat és veszteség közepette. – *Az apostolok története*, 502–503. o.

Láttam, hogy az igazság hirdetőinek igen fontos kifinomultan viselkedni, elkerülni a furcsa, bogaras dolgokat, és tisztán, érthetően hirdetni az üzenetet. Felhívták figyelmemet Titus 1:9-re: „Aki a tudomány szerint való igaz beszédhez tartja magát, hogy inthessen az egészséges tudománnyal, és meggyőzhesse az ellenkezőket.” A 16. versben Pál apostol azokról beszél, akik hangoztatják ugyan, hogy ismerik Istent, de tetteikkel megtagadják, mert „minden jócselekedetekre méltatlanok”. Majd inti Titust: „Te pedig azokat szóljad, amik az egészséges tudományhoz illenek, hogy a vén emberek józanok legyenek, tisztességesek, mértékletesek: a hitben, szeretetben, tűrésben épek. Az ifjakat hasonlóképpen intsed, hogy legyenek mértékletesek. Mindenben tenmagadat adván példaképül a jócselekedetekben; a tudományban romlatlanságot, méltóságot mutatván. Egészséges, feddhetetlen beszédet, hogy az ellenfél megszégyenüljön, semmi gonoszt nem tudván rólatok mondani.” Ezt az utasítást azok épülésére írta, akiket Isten elhívott hirdetni az Igét, és azok hasznára is, akik hallják. – *Bizonyságtételek*, 1. köt., 415. o.

Az ellenség csalása az, ha bárki is úgy érzi, hogy elkülönülhet az Isten által kijelölt eszközöktől, és saját bölcsességével, saját elgondolása szerint végezhet eredményes munkát. Talán azzal áltatja magát, hogy Isten művét építi, de végtére munkája nem lesz eredményes. Egy test vagyunk, és minden tagnak egyesülnie kell a testtel, miközben mindenki végzi munkáját a saját területén.

Nem jó jel, amikor némelyek nem hajlandók egyesülni testvéreikkel, és jobban szeretik az egyéni tevékenységet, amelybe azért nem vonják be testvéreiket, mert azok nem

gondolkodnak velük teljesen egyformán. A Krisztus igáját hordozó emberek nem húzhatnak szét, hiszen igáját hordozva együtt haladnak Krisztussal.

A végső válsághoz közeledve ne érezzük kisebb szükségét a rendszeres és összehangolt tevékenységnek, sőt, az eddiginél sokkal nagyobb rendre van szükség. Végezzük minden munkánkat jól lefektetett tervek szerint! – *Szemelvények*, 3. köt., 25–26. o.

December 19., szerda

A szelídség lelkével „ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél temagad is” (Gal 6:1), menj a tévelygőhöz, és „dorgáld meg őt négy szem közt”. Ne hozd szégyenbe, felfedve hibáit mások előtt, és ne hozz gyalázatot Krisztusra azzal, hogy a nevét viselő ember vétkét, tévedését nyilvánosságra hozod. Az igazságot sokszor nyíltan el kell mondani a tévelygőnek, el kell vezetni őt hibája belátására, hogy megújulhasson. Nem szabad azonban bíraskodnod vagy ítélned. Ne próbáld magadat igazolni. Minden erőfeszítésed az ő gyógyulására irányuljon. A lelki sebek kezelésekor a legtapintatosabb érintésre, a legnagyobb érzékenységre van szükség. Csakis a Golgota szenvedőjétől áradó szeretet győzedelmeskedhet itt. (...)

Miközben egy testvér hibáit szeretnénk kijavítani, Krisztus Lelke arra indít majd, hogy védelmezzük, amennyire csak lehet, még saját testvéreinek bírálatától is, és mennyivel inkább a hitetlen világ ítélezésétől! Mi is tévelygünk, szükségünk van Krisztus irgalmára, megbocsátására, és ahogyan szeretnénk, hogy Ő bánjon velünk, parancsa szerint nekünk is úgy kell bánnunk egymással. – *Jézus élete*, 440–441. o.

Simont megindította Jézus figyelmessége, hogy nem fedtte meg nyíltan a vendégek előtt. Nem úgy bánt vele, ahogyan ő akart bánni Máriával. Látta, hogy Jézus Krisztus nem kívánta felfedni a bűnét mások előtt, hanem arra törekedett, hogy a helyzet helyes felmérésével meg akarta győzni elméjét, és együtt érző gyöngédségével leigázni a szívét. Ha Krisztus keményen elítéli Simont, akkor annak szíve megkeményedett volna, a türelmes intés azonban meggyőzte tévedéséről. Látta a hatalmas adósságot, amellyel Urának tartozott. Büszkesége megalázkodott, megbánta bűnét, és a kevély farizeusból szerény, önfeláldozó tanítvánnyá vált. – *Jézus élete*, 567. o.

Az elveszett ezüstpénz is tévelygő, elveszett bűnöst jelképez. A példázatban az asszony gondos kutatásának, hogy megtalálja az elveszett ezüstpénzt, az a célja, hogy megtanítsa Krisztus követőit, hogy mi a kötelességük a tévelygők iránt, akik letértek a helyes ösvényről. Az asszony előbb lámpát gyújtott, hogy növelje világosságát. Azután kisöpörte a házat és kitartóan kutatott, míg csak meg nem találta.

Ezzel pontosan meghatározza, mi a keresztény kötelessége azok iránt, akiknek segítségre van szükségük, mert eltévelyedtek Istentől. A tévelygőket ne hagyjuk magukra a sötétben a hibáikkal, hanem ragadjunk meg minden rendelkezésünkre álló eszközt, hogy visszahozzuk őket a fényre. Gyűjtsunk világosságot, és imádkozzunk buzgón mennyei fényért, hogy megfeleljen azok szükségletének, akik sötétségbe és hitetlenségbe burkolóztak. Kutassuk tehát az Isten szavát az igazság érthető pontjaiért, hogy a keresztények a Szentírás feddéseiből, dorgálásaiból és bátorításaiból az Isten Igéjéből merített igazságokkal erősödjenek meg, hogy el tudják érni a tévelygőket. A közöny, a hanyagság Isten rosszállását vonja maga után. – *Bizonyságtételek*, 3. köt., 99. o.

December 20., csütörtök

Az Úrnak minden hívő lélek számára van feladata. Egyetlen igazi keresztény sem lehet rest ezekben az ünnepélyes időkben. (...)

Krisztus tanítványaihoz intézett utolsó szavai mutatják, milyen fontosságot kell tanúsítani az igazság hirdetésének a munkájára. Mennybemenetele előtt küldetést bízott rájuk: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28:19–20) – *The Upward Look*, 112. o.

Éljünk közeli kapcsolatban Istennel, hogy szeretni tudjuk egymást, miként Krisztus szeret bennünket. Ebből kell megtudnia a világnak, hogy tanítványai vagyunk. Senki se magasztalja magát. Ha a munkások megalázzák szívüket Isten előtt, nem marad el az áldás. Szüntelenül friss, új gondolatokat nyernek, és az evangélium egészségügyi lélekmentése csodálatosan újjáéled.

Előttünk, keresztények előtt az a feladat áll, hogy amilyen gyorsan csak lehetséges, az isteni megbízatásnak megfelelően növeljük Krisztus országát. Az evangéliumnak hódításról hódításra, győzelemről győzelemre kell haladnia. Az egész ég alatt lévő országok nagyságát átadják a magasságos szentjei népének, akik átveszik és birtokolják az országot örökkön örökké. – *Bizonyságtételek*, 9. köt., 219. o.

Hasonlóképpen állította fel szentélyét Krisztus az emberiség táborának közepén. Sátorát az emberek sátrai mellé helyezte, hogy közöttük lakhasson, és megismertesse velük isteni jellemét, életét. „És az Ige testté lett, és lakozék miközöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki tejes vala kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1:14)

Mivel Jézus lejött a földre, és köztünk élt, tudjuk, hogy Isten ismeri megpróbáltatásainkat, és együtt érez velünk fájdalmainkban. Ádám minden leszármazottja tudatában lehet annak, hogy Teremtőnk a bűnösök barátja. Minden kegyelmet hirdető tanítás, minden örömről szóló ígélet, minden szeretetből fakadó cselekedet a Megváltó földi életének egész isteni vonzereje azt hirdeti, hogy „velünk az Isten” (Mt 1:23). (...)

Amikor mint „emberekhez hasonló” (Fil 2:7) jelent meg, ugyancsak ezt mondta magáról: VAGYOK. A betlehemi gyermek, a szelíd és alázatos Üdvözítő: Isten, aki „megjelent testben” (1Tim 3:16). Nekünk pedig ezt mondja: „Én VAGYOK a jó pásztor” (Jn 10:11). „Én VAGYOK amaz élő kenyér” (Jn 6:51). „Én VAGYOK az út, az igazság és az élet” (Jn 14:6). „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön” (Mt 28:18). Én VAGYOK minden ígélet biztosítója. Én VAGYOK, ne féljete! „Velünk az Isten” (Mt 1:23) – ez a záloga bűntől való szabadulásunknak. Ezért bízhatunk abban, hogy erőt kapunk a mennyi törvénye iránti engedelmességhez. – *Jézus élete*, 23–24. o.

December 21., péntek

További tanulmányozásra

Bizonyságtételek a prédikátoroknak: „Egyéni felelősség és keresztény egység” című fejezet.

Az evangélium szolgálói: „Egység a különbözőségekből” című fejezet.